

ISANO POLJE

Radislav Rudan

Lov

Jaz sem pajek,
ti mušica;
jaz sem debel,
ti drobnica.

Jaz lovim te,
ti se umikaš;
jaz se smejem,
ti cmerikaš.

Jaz te ujamem,
ti si ujeta.
Zdaj si suhi
muhi teta.

Sonja Sever

Začarani vrt

Ilustrirala Marija Vogelnikova

Na sončnem gričku blizu mesta je nekoč stala hišica. Kakor igračka je sanjala med senčnimi drevesi in dehtečimi cveticami. Tu je sameval star, sivobrad gospod, o katerem so pravili, da je bil nekoč velik umetnik, ki je s prelepimi pesmimi razveseljeval človeška srca.

Sedaj starček ni več pel. Vso svojo ljubezen je posvetil svojim cveticam. Od jutra do večera je stopical z zeleno škropilnico in motiko po vrtu ter neumorno zalival, rahljaj in sadil. Razgovarjal se je s cveticami, kakor da bi bila živa bitja in jih nežno božal. Rastlinice pa so mu bile hvaležne: cvetele in dehtele so, da je bil vrtec kakor pravi cvetni raj. Najlepša v tem raju je bila okrogla gredica pred hišico. Tu so v umetnih skupinah cveteli sinji zvončki in rdeči srčki, škrlatni mak in bele marjetice,

a dehteči kliniči, rože in lilije so razsipno širile svoj opojni vonj. Sredi te lepe gredice je kraljeval ljubek palček. Ponosno je jezdil velikega polža in kakor pravi jahač čvrsto držal vajeti v ročicah ter visoko dvigal bič. „Hijo, hijo!“ je noč in dan s širokim smehom priganjal svojega konjička, toda zaman. Polž se ni in ni ganil z mesta, dasi je marljivo stegoval svoje rogove. Revček je bil pač le iz žgane gline, kakor njegov jezdec. In kdaj je bila še glina živa?

Ljudje, ki so prihajali mimo vrta, so z zanimanjem opazovali polža in jezdec, čeprav so videli, da sta mrtvi in negibni stvari.

